

[Socialministeren.]

ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse var bortfaldet. Derefter steg de yderligere fra 13,9 Millioner til 17,93 Mill. Kr. i Aaret 1928—29.

Ved en Beregning af Udgifterne bør jeg dog gøre opmærksom paa følgende. Da Udgifterne til den ordinære Forsikring, som omtalt, fremkommer paa et Grundlag af en gennemsnitlig Beregning af 21 Mill. Kr. aarlig til den ordinære Forsikring, vil den rent faktiske Merudgift for Staten, altsaa det Beløb, som Finansministeren bliver nødt til at skaffe yderligere til Arbejdsløshedsforsikringen, ikke netop blive de 6,14 Mill. Kr., jeg nævnte før, men et Beløb, der bliver noget lavere. For Finansaaret 1928—29 udgør Statens Tilskud til Arbejdsløshedsforsikringen nemlig i alt 6,18 Mill. Kr. For 1929—30 er bevilget 5,55 Mill. Kr., og for Finansaaret 1930—31 er der foreslaaet et samlet Beløb paa 5,98 Mill. Kr. til Arbejdsløshedsforsikringen. Naar man da sammenligner fornævnte Beløb, 10,25 Mill. Kr., som jeg er gaaet ud fra, Lovforslaget vil medføre i Udgift, vil Merudgiften kun blive følgende, regnet efter de 21 Mill. Kr.: 4,7 Millioner i Forhold til 1928—29, 4,70 i Forhold til 1929—30 og 4,27 i Forhold til Finanslovforslaget for 1930—31. Om Merudgiften bliver netop disse Tal, vil selvfølgelig afhænge af, hvorledes Arbejdsløsheden stiller sig i de kommende Aar, hvor længe den vil holde sig paa det Gennemsnit, man er gaaet ud fra, og som ligger til Grund for Beregningen, men 4,27 i Stedet for 6,25 vil altsaa efter det i Øjeblikket foreliggende blive Statens Merudgift paa denne Konto.

Hermed tror jeg at have gjort udførligt Rede for det nye Lovforslags Hovedpunkter, og jeg haaber nu, at Ønsket om at skabe en fastere og mere varig Ordning til Styrkelse af Forsikringen og at føre det hele ind i en mere rationel forsikringsmæssig Lovordning til Afløsning af Kommunernes Hjælp ad Forsørgelsesvejen — jeg haaber, at disse Ønsker og Bestræbelser maa vinde Bifald hos det store Flertal af Rigsdagens Medlemmer, hvorfør jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ydelse af Brændselshjælp og andet Tillæg til Aldersrente- og Inva-*

lidentenydere samt visse kronisk syge. Denne Lov er tænkt som rent midlertidig, idet den skulde falde bort i samme Øjeblik, som det nye Forslag om Samarbejden af Syge- og Invalideforsikringen og Aldersrenten, der antagelig vil kunne foreligge om en Maanedes Tid, maatte blive gennemført. Men da det under alle Omstændigheder maa tage nogen Tid, før et saadant nyt systematisk Lovarbejde kan blive gennemført i Rigsdagen, har Regeringen anset det for nødvendigt gennem midlertidige Foranstaltninger at bøde paa de særlig daarlige Kaar, hvori en Mængde Aldersrente- og Invalididentenydere samt de med disse ligestillede kronisk syge ubestrideligt befinder sig. Da denne midlertidige Ordning altsaa ønsker at lempe paa forskellige Bestemmelser i de gældende Love, kan man slet ikke fra dette Forslag slutte sig til de Principper eller Regler, der vil blive foreslaaet i den senere, endelige Lov. Jeg vil gerne i denne Forbindelse tilføje, at jeg personlig kun finder den foreslaaede Ordning rimelig som midlertidig, hvilken Opfattelse ogsaa maa antages at deles fra forskellige andre Sider, i hvert Fald af dem, der er Modstandere af en Udvidelse af den skønsommæssige Hjælp, i alt Fald indenfor de Lovomraader, hvor de faste Takster allerede er trængt til Dels igennem. Men som midlertidige Overgangsbestemmelser er man altsaa i Regeringen enedes om, at det vil være forsvarligt at gennemføre Regler som disse i det nye Lovforslag, naar man er sikker paa hurtigt at kunne fremsætte Forslag til en endelig Ordning.

Lovforslaget gaar først i § 1 ud paa, at en Kommunalbestyrelse, hvor Forholdene i det enkelte Tilfælde taler derfor, skal kunne forhøje de saakaldte fradragsfrie Beløb i Aldersrentelovens § 7 med indtil 100 Kr. Praktisk taget vil Forslaget altsaa sige, at en Person, der f. Eks. har 400 Kr. i aarlig Indtægt, fremtidig skal kunne faa lige saa meget i Aldersrente, som han kunde have faaet, hvis han kun havde haft 300 Kr.

Igennem § 2 forhøjes det Beløb, som Kommunerne nu har til Raadighed til personlige Tillæg til Aldersrentenydere, for Hovedstadens og Købstædernes Vedkommende fra $\frac{1}{20}$ til $\frac{1}{12}$ af det Beløb, der i det foregaaende Regnskabsaar er ydet i fast Aldersrente i vedkommende Kommune, medens Regelen om, at egentlig Sygehjælp